

[Ole Bjørn Kraft.]

sidste Forhandling, vi havde om Luftforsvaret, at det kunde i og for sig være rimeligt at løse dette Problem, men at den økonomiske Byrde var for tung til, at man kunde det, saaledes har man sagt i andre Lande, men under Trykket af den Udvikling, vi medlever, ændrer man dette Synspunkt og anspænder sig i en Grad, som man aldrig før havde troet mulig.

Som det tydeligt fremgaar af vort Forslags Ordlyd, tilstræber det at tilvejebringe en Forhandling om saadanne Udviklinger og Ændringer i den bestaaende Ordning og paa dens Grund, som Tiden saa indtrængende opfordrer til. Vi forlanger, som jeg alt har sagt, og vi venter ikke af Regeringen, at den skal opgive sit eget Forslag og begynde paa et nyt Grundlag. Vi kan heller ikke fra det ene Aar til det andet fuldstændig ændre vore Forsvarsordninger. Ansvar er Regeringens, og dette Ansvar vil maaske en Dag komme til at falde paa den, men vi maa arbejde paa det Grundlag, som den har haft Magten til at gennemføre, og det bøjer vi os for. Vi venter ikke, at Regeringen og dens Partier under den nuværende politiske Konstellation skal vise sig i Stand til at medvirke til en for os fuldstændig tilfredsstillende Nyordning, men vi opfordrer Regeringen til sammen med os og militære sagkyndige at drøfte saadanne Ændringer, som kan udbygge Ordningen og afhjælpe de mest iøjnefaldende Svagheder og Mangler og derved skabe — hvad der er saa uhyre vigtigt i Tiden — en anden Tillid til Forsvaret end den, der nu eksisterer.

Jeg haaber med disse indledende Bemærkninger ganske klart og tydeligt at have fastslaaet, hvad der er Hensigten og Formaalet med vort Forslag. Ingen kan beskylde os for her at stille urimelige Krav, ingen kan beskylde os for at ride en partipolitisk Kæphest, alle maa forstaa, at Baggrunden for dette Forslags Forelæggelse er de Følelser, som vi nærer, den Uro og Ængstelse, som opfylder os ved den Tilstand, som hersker ude omkring i Verden.

Hvad er det da, som gør et saa stærkt Indtryk paa os, som paavirker os, og som vi mener ogsaa maa og skal paavirke dette høje Ting og paavirke Regeringen? Hvad er det for særlige Aarsager, der efter vor Opfattelse nødvendiggør, at man allerede nu, et Aar efter at Regeringen har faaet sit Forslag vedtaget, maa gaa til nye Overvejelser? Det er, for at sammenfatte det, Hensynet til Folkeforbundets Udvikling, Situationen i Norden og de Lakuner og

Mangler, som den bestaaende Ordning lider af, og som i Virkeligheden fra første Færd blev erkendt under alle Omstændigheder af det ene Regeringsparti, Socialdemokratiet.

Allerede da vi sidst diskuterede Forsvarsspørgsmaalet, maatte det staa os klart, at Folkeforbundet var inde i en skæbnesvanger Svaghedsperiode, og at der ikke var megen Udsigt til, at det skulde rejse sig fra den Sotteseng, Begivenhederne havde kastet det paa. Senere er Sygdommen skredet videre frem, og der er vist næppe nogen, der venter, at Patienten vil kunne rejse sig i sin gamle Kraft, hvis han overhovedet bliver i Stand til at rejse sig igen. Denne Situation har naturligvis medført, at man har maattet tage Spørgsmaalet saavel om Stillingen til selve Folkeforbundet som om Situationenes Konsekvenser op til ny Prøvelse. Et Udtryk herfor var den Erklæring, som de smaa Stater afgav i Juli 1936, og som vi tidligere har talt om i denne Sal. Denne Erklæring er senere blevet efterfulgt af andre Erklæringer, hvoraf den for os mest betydningsfulde er den, som den svenske Udenrigsminister Sandler for nylig har afgivet, og i hvilken han understreger Ønsket om sit Lands Handelfrihed over for Sanktionspolitikken.

Det Folkeforbund, som i Dag eksisterer, er hverken det Folkeforbund, man havde tænkt sig, eller blot det Folkeforbund, som eksisterede for faa Aar siden. De Forudsætninger, under hvilke vi tiltraadte Folkeforbundet og Pagten, og paa Grund af hvilke vi paatog os Forpligtelser, er ikke blevet opfyldt; det gælder hverken Universaliteten, det gælder ikke Nedrustningen, og det gælder heller ikke Folkeforbundets Vilje og Evne til at yde de svage Medlemsstater Beskyttelse, at være et internationalt Retsværn. Hvis nogen tidligere har tvivlet om denne Betragtningens Rigtighed, maa denne Tvivl være forsvundet nu efter de sidste Tidens Begivenheder.

Folkeforbundet er i Dag ophørt med at eksistere som den internationale Magtfaktor, det var tænkt som, og som man har bestræbt sig for at gøre det til. Vi maa ikke leve i falske Illusioner og heller ikke bidrage til at opretholde falske Illusioner. Vi er Medlem, og vi vil kunne fortsætte med at være Medlem, men Forudsætningen maa være, at Folkeforbundet ikke stiller Krav til os, som ikke kan eller vil begrundes med Pligter, Forbundet vil paatage sig over for os. Det har vist sig umuligt at tillempe Sanktionspolitikken i Praksis. Sanktionsparagraffen i Folkeforbundspagten er faktisk blevet sat ud af Funktion, Folkeforbundet er brudt